

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. A. O.,**
nar. ,
státní příslušnost: Nigerijská federativní republika,
t. č. pobytem,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2024, č. j. KRPA-160593-12/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dní ode dne omezení osobní svobody. Žalobce dále požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

2. Žalobce uvedl, že rozhodnutí dle něj nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho práv a je podle něj nezákonné a nepřezkoumatelné. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a rozhodnutí bylo jen obecně odůvodněno. Rozhodnutí je vnitřně rozporné a šablonovité. Délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně. Dle žalobce obsahuje napadené rozhodnutí mnoho chyb v psaní i v jednotlivých informacích. Rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné, dále proto, že obsahuje i zcela zcestné údaje. V rozhodnutí se o žalobci opakovaně píše jako o „cizince“, ačkoli je žalobce muž, kdy dle žalobce tyto chyby jsou zjevně způsobeny nedůsledným postupem žalovaného. Dále se například píše o Litvě, aniž by to mělo jakýkoli vztah k žalobci, rozhodnutí také obsahuje odlišné údaje ohledně upřesnění dat vedení žalobce v systému SIS II. Bez vysvětlení je v rozhodnutí dále uvedeno datum 16. 1. 2027 jako den, dokdy má být žalobci odepřen vstup.
3. Žalobce dále namítl nedostatečné vypořádání uložení některého ze zvláštních opatření dle § 123 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Argumentace žalovaného je podle žalobce strohá a pouze je uvedeno, že nelze opatření uložit z důvodu, že se žalobce dopustil protiprávního jednání a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky ke složení záruky. Možnost opuštění vlastního ubytování je podle žalobce zcela typickým jevem, přičemž dle žalobce rovněž fakt, že nemá na území nahlášeno žádnou adresu pobytu je logický, neboť žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, a tedy ani nemůže nikde být oficiálně nahlášen. Žalobce poukázal na to, že jeho současnou pobytovou adresou je X, na této adrese by mohl plnit zvláštní opatření. Dále si žalovaný podle žalobce protirečí, když uvedl, že žalobce disponuje dostatečnými prostředky k vycestování do Nigérie, avšak následně je uvedeno, že žalobce nemá prostředky téměř žádné a náklady vyhoštění by nemohl uhradit. Vzhledem k tomu, že na území ČR žije rodina žalobce, není pravdivé ani tvrzení, že zde není osoba, která by mohla za žalobce záruku složit. Žalovaný se podle žalobce dopustil také nesprávného úředního postupu, když místo toho, aby žalobce informoval o možnosti uložení tohoto opatření, jak je povinen, uvedl, že žalobce nenabídl složení záruky. Dle žalovaného by uložení zvláštních opatření nebylo účelné, neboť se žalobce v ČR nacházel bez platného pobytového oprávnění. Uložení zvláštních opatření pouze z tohoto důvodu však není možné, k tomu poukázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 – 18. V rozhodnutí podle žalobce absentují podložené úvahy žalovaného o tom, že žalobce nebude se správním orgánem spolupracovat, nesplní zvláštní opatření a zmaří rozhodnutí. Skutečnost, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí nemůže být samostatným důvodem pro zajištění, k tomu žalobce uvedl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38. Takovým důvodem není ani samotný nelegální vstup či pobyt na území. Žalovaný nedostatečně vyhodnotil možnost uložení zvláštních opatření, ignoroval většinu žalobcem uváděných tvrzení. Odůvodnění je pouze obecné.
4. Žalobce dále namítl, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromých a rodinných vazeb. Na území má rodinu a řadu blízkých, odloučení od žalobce tito všichni pociťují jako značnou újmu. Žalobce těžko snáší, že nemůže navštěvovat své děti. Dle žalobce žalovaný jeho rodinnou situaci bagatelizoval a shledal, že sebepevnější vazby nemohou mít na zajištění žalobce vliv, neboť ten na území nelegálně pobýval. Žalovaný dle

žalobce také přepokládá, že se bude rodinný život žalobce odehrávat mimo ČR, avšak přehlíží, že manželka i dcery žalobce jsou občanky ČR a je nepravděpodobné, že by ČR opustily.

5. Žalobce dále namítl nepřiměřenou délku zajištění 90 dnů. Zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou stanovenému cíli. Povinností správního orgánu je zohlednit veškeré skutečnosti daného případu, které musí být součástí spisového materiálu. Dle žalobce není patrné, jak žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci. Žalobce uvedl, že jeho pobytová otázka mu není lhostejná a řeší ji. Bránil se proto ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany u NSS. Žádal také o povolení k trvalému pobytu, o žádosti však nebylo dosud rozhodnuto, žalobce věří, že mu pobyt bude udělen. Žalobce má za to, že by se mělo ohledně jeho zajištění počkat, než bude postaveno na jisto, že nezhojí nedostatky legálnosti jeho pobytu. Poukázal dále na to, že na území ČR nepáchal trestnou ani jinou protiprávní činnost. Dle žalobce žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Shledal u žalobce naplnění podmínek pro zajištění. Poukázal na to, že žalobci vydáno opatření na území Švýcarska, na základě kterého byl zařazen do Schengenského informačního systému, přičemž byl detekován jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států od 18. 6. 2015 do 18. 6. 2025. Žalovaný má za to, že jasně poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivé skutkové jednání a přistoupil k zajištění. Žalovaný je přesvědčen, že výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky jej opravňovaly vydat napadané rozhodnutí. Žalobce byl dne 15. 5. 2024 kontrolován hlídkou policie v obchodním centru, kde pracoval jako ostraha prodejny. Následnou lustrací k jeho osobě bylo jednoznačně zjištěno, že mu bylo vydáno opatření na území Švýcarska, na základě kterého byl zařazen do Schengenského informačního systému, přičemž byl detekován jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států od 18. 06. 2015 do 18. 06. 2025, dle čl. 24 a 25 Nařízení EP a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. 11. 2018. Ve Švýcarsku byl žalobce zatčen za trestný čin proti Narkotickému zákonu, kdy byl za tento úmyslný trestný čin odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Ve vězení ve Švýcarsku byl celkem 7 měsíců. Po ukončení trestu neopustil území členských států EU, ale odjel do České republiky, neboť zde má dvě děti (roky narození X a X). Děti nejsou v péči žalobce a nežijí ve společné domácnosti. Sám žalobce v protokolu o podání vysvětlení tuto skutečnost potvrdil.
7. K chybnému označení žalobce jako cizinky žalovaný uvedl, že k tomuto pochybení došlo při prepisu rozhodnutí, které však dle názoru žalovaného nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z výrokové části a následného obsahu je zřejmé, že se v případě žalobce jedná o muže. Obdobným způsobem došlo i k chybnému uvedení Litvy jako státu, který vydal opatření, kterým byl žalobci odepřen vstup a pobyt na území členských států, neboť jak ve výrokové části, tak v obsahu je uvedeno Švýcarsko. Žalovaný má za to, že na straně 3 až 5 rozhodnutí dostatečně definoval, proč v případě žalobce nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěl žalovaný k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, neboť po uložení zákazu vstupu na území schengenského prostoru cestoval dále po státech

aplikujících schengenské *acquis*. Nebýt kontroly ze strany policie, tento stav by se v případě žalobce nijak nezměnil. Dle žalovaného je žalobce nedůvěryhodný. Dále žalovaný zmínil, že k rodinným vazbám žalobce bylo žalobcem uvedeno, že děti nemá ve své péči, žijí společně se svou matkou v Bruntále, on bydlí v pronajatém bytě s občany Nigérie v Praze. Děti vidá žalobce nepravidelně, tento rok to bylo dvakrát. Na děti platí 1000,- měsíčně. Tento žalobcem uvedený stav tedy nelze dle své intenzity považovat za stav obdobný stavu rodinnému. Také žalobcem deklarované podání žádosti o trvalý pobyt nelze považovat za legalizaci jeho nelegálního pobytu, neboť samotné podání žádosti neopravňuje k pobytu na území. K délce zajištění žalobce a jejímu odůvodnění, která byla stanovena na 90 dnů, žalovaný uvedl, že jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění, jsou podrobně uvedeny a rozepsány na straně 6 rozhodnutí.

8. V podání ze dne 27. 5. 2024 žalobce uvedl, že jeho silné pouto k dětem prokazuje materiální pomoc, kterou jim poskytuje – platí dětem oblečení, obuv, potraviny. S matkou dětí se domluvil, že děti budou jezdit za ní do Prahy. K prokázání úhrady nákladů za děti žalobce předložil fotografii účtenek, složenek a příkazů bance rozložených na stole.
9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
10. Dle úředního záznamu ze dne 15. 5. 2024 byl neoprávněný pobyt žalobce zjištěn téhož dne hlídkou v obchodu v obchodním centru, kde žalobce pracoval jako pracovník ostrahy, kdy na místě měla být zachycena pachatelka krádeže.
11. Dále bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území v rozporu s uloženým opatřením ze strany Švýcarska č. j. 300072175/19242061. Důvodem je, že se jedná o státního příslušníka třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států – čl. 24 a 25 nařízení (EU) 2018/1861. Dále bylo lustrací zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob s platností od 1. 9. 2016.
12. Při podání vysvětlení žalobce dne 15. 5. 2024 sdělil, že je zdravý. Ví, že mu bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění z území členských států EU a že byl zařazen do informačního systému smluvních států EU od 1. 9. 2016. Nevystoupal a požádal o azyl. Je si vědom rovněž toho, že byl zaveden do informačního systému ze strany Švýcarska od 18. 6. 2015 do 18. 6. 2025 a byl mu odepřen vstup a pobyt na území členských států, i když si myslí, že zákaz skončil v roce 2023. Ze Švýcarska odešel do ČR, jelikož zde má dvě děti. Ve Švýcarsku byl 7 měsíců ve vězení. Je mu známo, že mu dne 8. 4. 2024 bylo ukončeno azylové řízení. Byl mu dále vystaven výjezdní příkaz do 29. 4. 2024. Nevystoupal, jelikož zde má přítelkyni a dítě. Na OAMP si podal žádost o pobyt a myslel si, že zde může pobývat do rozhodnutí ve věci. Byl ve vězení v Ostrově nad Ohří, a to od 31. 8. 2018 do 29. 8. 2021 z důvodu prodeje drog. Má za to, že zde může pobývat, pokud zde má zajištěno ubytování, ženu, přítelkyni a děti. Žije v Praze v bytě, kde si platí pokoj. Je svobodný a má dvě děti. Žije ze spolubydlícími, kteří jsou rovněž občany Nigérie. Děti nemá v péči a platí na ně 1 000 Kč. Naposledy je viděl o Velikonocích, předtím v lednu. Vidá je nepravidelně. Kdyby mohl, může si koupit letenku. Pracoval jako ostraha v obchodě. Nemá dostatek financí na složení finanční záruky a není zde ani nikdo, kdo by ji mohl zaplatit za něj. Nemá žádný majetek. Má vyživovací povinnost na své dvě děti. Kdyby musel vycestovat, odletěl by do jiné africké země, ne do Nigérie. Vrátit se ale nechce, protože zde má děti.

13. Dne 15. 5. 2024 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-160593-12/ČJ-2024-000022-ZZC, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od omezení osobní svobody.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
16. Podle § 124 odst. 3 téhož zákona *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
17. Žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí obsahuje četné chyby, a to jak v psaní, tak i pokud jde o konkrétní informace a skutkové okolnosti daného případu. Tyto vady dle žalobce způsobují nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť je jich v rozhodnutí obsaženo neúměrné množství.
18. K této námitce soud uvádí, že se s žalobcem plně ztotožňuje v tom, že napadené rozhodnutí obsahuje celou řadu chyb, přičemž soud má stejně jako žalobce za to, že takováto četná pochybení svědčí o tom, že ze strany žalovaného nebyla rozhodnutí věnována taková pozornost, jaká by měla být, neboť nepochybně lze očekávat, že rozhodnutí bude obsahovat chyby pouze v minimální míře, nebo pokud možno vůbec. Dle soudu jde o selhání kontrolních mechanismů žalovaného, pokud vydá rozhodnutí v podobě, že obsahuje několik chyb na každé straně rozhodnutí. Soud nicméně přesto neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť text obsahuje všechny podstatné informace a jako celek ob stojí. Soud však dodává, že ze strany žalovaného bude nutné k přípravě jeho dalších rozhodnutí přistupovat rozhodně mnohem pečlivěji, neboť opačný přístup evokuje nepochybně nedůvěru v kvalitu vyslovených závěrů, což rozhodně není žádoucí.
19. Co se týče konkrétních pochybení, žalovaný zjevně použil jako vzor pro přípravu svého rozhodnutí některé ze svých dřívějších rozhodnutí, (nebo i více takových „vzorů“), které se vztahovalo k osobě ženského pohlaví, neboť na četných místech napadeného rozhodnutí žalovaný používá koncovky adekvátní pro případ, že by se jednalo o cizinku, nikoli cizince. Dle soudu je však zároveň zřejmé, že se žalovaný nedopustil pochybení v tom, že by považoval žalobce za osobu ženského pohlaví, neboť na řadě jiných míst rozhodnutí, kde uvádí některé skutečnosti týkající se přímo situace žalobce, uvádí správně výrazy vztahující se k osobě žalobce jako muži. Soud má za to, že nepochybně žalovaný tímto způsobem své

rozhodnutí odůvodnil nedostatečně pečlivě a zároveň si svůj text zjevně nedostatečně zkontroloval, neboť i při minimální pozornosti by si musel tyto chyby uvědomit. Soud nicméně neshledal skutečnost, že žalovaný na některých místech rozhodnutí uvádí slova jako „cizinka“, „paní“, apod. jako natolik závažnou vadu, aby byla důvodem pro zrušení rozhodnutí, a to i z důvodu, že faktické informace se týkají správně osoby žalobce, jde tedy „pouze“ o to, že žalovaný uvedl například, že „zde není osoba, která by mohla jistinu zaplatit za ni“, apod., přestože šlo ve všech těchto případech o žalobce – muže. Žalovaný zjevně ponechal některé výrazy z původního rozhodnutí týkající se jiné cizinky, avšak okolnosti případu vztáhl správně k žalobci.

20. K námitce žalobce, že žalovaný uvedl v rozhodnutí i některé chybné informace, kdy žalobce konkrétně zmínil, že žalovaný na jednom místě rozhodnutí uvedl, že datum, kdy měl být veden v informačním systému bylo od 18. 6. 2015 do 18. 6. 2025 a na jiném místě uvedl datum od 18. 6. 2018 do 18. 6. 2025, soud uvádí, že ani toto pochybení neshledal jako důvod pro zrušení rozhodnutí. Žalovaný konkretizoval dobu vedení žalobce v systému ze strany Švýcarska v úvodu svého rozhodnutí na straně 2 a žalobcem označenou druhou verzi s rokem 2018 uvedl pouze v pasáži, kde popsal obsah průběhu podání vysvětlení, kde namísto 2015 uvedl 2018, přičemž se jednalo zjevně o překlep, protokol jako takový uvádí správně rok 2015. Obsahem spisového materiálu je jednoznačně prokázáno, že šlo o dobu od 18. 6. 2015 do 18. 6. 2025. K tomu soud dodává, že skutečnost, že žalobce v tomto informačním systému zaveden byl, je nesporná a žalobce zároveň při podání vysvětlení potvrdil, že si jí byl vědom. Délka vedení v systému nebyla pro závěry žalovaného nadto ani nijak zásadní. Soud dodává, že vedle vedení v systému Švýcarskem byl žalobce zaveden ještě do evidence nežádoucích osob, a to od 1. 9. 2016, neboť mu bylo dříve vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, čehož si, jak potvrdil, byl rovněž vědom.
21. Rozhodnutí dále obsahuje též namítanou pasáž o tom, že žalobci měl být odepřen vstup a pobyt v celém schengenském prostoru s platností do 16. 1. 2027 (str. 5 rozhodnutí), kdy toto datum nesouvisí s datem vedení žalobce v systému do 18. 6. 2025 uváděným na straně 2 rozhodnutí.
22. Na straně 7 rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území ČR v rozporu s rozhodnutím státu Litva, kdy však soud rovněž souhlasí s žalobcem, že se zjevně jedná opět o chybu, neboť z ničeho neplyne, že by žalobci mělo být vydáno nějaké rozhodnutí jinde než v ČR a ve Švýcarsku.
23. Žalovaný dále na straně 2 rozhodnutí uvedl, že žalobce může být se svým synem v kontaktu prostřednictvím sociálních sítí, kdy však není soudu zřejmé, z čeho žalovaný zjistil, že má mít žalobce pouze syna, neboť žalobce při podání vysvětlení sdělil, že má v ČR dvě děti a i na dalších místech rozhodnutí i žalovaný již uvádí, že jde o děti žalobce žijící s jejich matkou v Bruntále. Sám žalobce pak v žalobě doplnil, že zde má dcery, nicméně v žádosti o zjištění totožnosti uvedl, že jedno z dětí má mj. jméno X, ke druhému dítěti sdělil ženská jména, tedy nelze vyloučit, že jde o dceru a syna.
24. Žalovaný též v záhlaví rozhodnutí uvedl, že žalobce je ženatý, kdy rovněž není zřejmé, z čeho žalovaný tuto skutečnost zjistil. Žalobce se ohledně svých rodinných vazeb vyjadřoval značně odchylně, neboť při podání vysvětlení sdělil, že je svobodný a má zde přítelkyni a dítě, jindy uvedl, že zde má dvě děti. Vyloučil, že by s kýmkoli ze své rodiny žil ve společné domácnosti. V žalobě pak zcela odchylně zmínil, že má v ČR manželku, která je stejně jako jeho děti státní občankou ČR. K tomu soud uvádí, že žalobce je patrně

rozvedený nebo minimálně již nežije se svou manželkou, neboť, jak plyne z rozsudku zdejšího soudu ve věci azylového řízení žalobce č. j. 1 Az 18/2018 – 35 ze dne 14. 7. 2021: „K žádosti žalobce uvedl, že je ve straně IPOB (Indigenous People of Biafra) od roku 2012. Je rozvedený, byl ženatý s občankou ČR, má dvě děti. Poprvé přijel do ČR v roce 2007. Dříve měl povolení k pobytu v ČR. Řízení o jeho první azylové žádosti z roku 2007 bylo jeho právním zástupcem ukončeno, neboť se žalobce oženil. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že je nucen vycestovat z ČR na základě rozhodnutí policie. V ČR chce zůstat se svými dětmi. V Nigérii by jeho život nebyl v bezpečí, mimo jiné proto, že je členem strany IPOB.“ Dle karty žadatele ze systému CIS, která je součástí správního spisu ze dne 15. 5. 2024 je žalobce rozvedený. V rozhodnutí o nákladech řízení ze dne 15. 5. 2024 žalovaný žalobce označil jako svobodného, patrně proto, že žalobce v žádosti o zjištění totožnosti přeskrtl slovo „ženatý“ a uvedl, že je svobodný.

25. Přestože by žalovaný měl vycházet z úplných informací a postavit na jisto, jaká je rodinná situace cizince, má soud za to, že v nyní řešené věci není rozhodné, jaký je žalobcův rodinný stav, neboť i sám žalobce akcentoval toliko vztah k dětem, se kterým se žalovaný přesvědčivě vypořádal.
26. Lze shrnout, že rozhodnutí je oproti standardu žalovaného v jiných případech stručné a obsahuje celou řadu chyb, kdy podstatné z nich soud specifikoval výše. Soud nicméně nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí ani při zohlednění všech těchto pochybení neshledal, neboť v podstatných bodech rozhodnutí obsahuje dostačující informace a jako celek ob stojí, byť je v tomto směru na samé hraně přezkoumatelnosti. Soud dodává, že i přes krátký časový prostor, který má žalovaný k přípravě rozhodnutí, lze očekávat, že toto bude obsahovat chyby jen výjimečně, nikoli že se budou nacházet prakticky na každé straně. Je na žalovaném, aby nastavil kontrolní mechanismus před vydáním rozhodnutí tak, aby jejich kvalita byla odpovídající. Napadené rozhodnutí bylo zjevně psáno nedůsledně a narychlo, nicméně podstata rozhodnutí i přes četná pochybení je ještě dostatečně zřejmá.
27. Soud se neztotožňuje s námitkou, že žalovaný dostatečně nevyhodnotil konkrétní okolnosti případu žalobce, neboť z obsahu rozhodnutí naopak vyplývá, že žalovaný věnoval všem tvrzeným a zjištěným relativním okolnostem případu dostatečnou pozornost a zohledněny v odůvodnění byly.
28. Soud také dodává, že namítá-li žalobce, že rozhodnutí žalovaného obsahuje mj. četné faktické chyby či nejasnosti, obsahuje tyto chyby zjevně rovněž žaloba, ve které žalobce mj. zmínil, že na území ČR má žít jeho manželka a dcery, kdy má jít o občany ČR, kdy však jak soud již uvedl, při podání vysvětlení (dne 15. 5. 2024) žalobce odchylně sdělil, že je svobodný a na území má mít přítelkyni, (ženu) a děti. Shoduje se tedy informace ohledně dětí, avšak nikoli již informace o tom, zda má žalobce na území ČR manželku, nebo zda je svobodný či rozvedený.
29. Žalobce pak především v žalobě také uvedl, že na území ČR nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, kdy však toto tvrzení není pravdou (a nepochybně představuje závažnější rozdíl než to, že žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí jiný rok počátku vedení žalobce v systému apod.). Žalobce sám při podání vysvětlení nijak nerozporoval, že byl jednak po dobu sedmi měsíců ve vězení ve Švýcarsku, dále pak byl ve vězení i v ČR, a to od 31. 8. 2018 do 29. 8. 2021, tedy nikoli krátkou dobu, kdy nadto byl ve vězení z důvodu trestné činnosti související s prodejem drog.

30. Soud také uvádí, že žalobce při podání vysvětlení nikterak nepopřel, že si byl vědom uloženého správního vyhoštění včetně skutečnosti, že je veden v příslušných informačních systémech smluvních států. Uvedl také, že je mu známo, že již skončilo jeho azylové řízení a že mu byl vystaven výjezdni příkaz do 29. 4. 2024.
31. V žalobě žalobce poukázal též na to, že se zajímal o své pobytové záležitosti a že má zato, že by se před jeho zajištěním mělo postavit na jisto, že se mu nepodaří zlegalizovat pobyt, když podal žádost o povolení k trvalému pobytu a domnívá se, že mu bude vyhověno. Žalobce rovněž při podání vysvětlení zmínil, že podal žádost o povolení k pobytu a domníval se, že na tomto základě v ČR legálně pobývá.
32. K tomu soud uvádí, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že by žalovaný měl čekat na to, jak dopadne jeho pobytové řízení a teprve poté žalobce zajistit. Žalovaný postupoval naopak zcela adekvátně, pokud shledal, že v případě žalobce jde o osobu vedenou jako nežádoucí. Bylo na žalobci, aby si svůj pobyt zajistil takovým způsobem, aby byl legální a nebyl zde důvod vést s ním jakékoli řízení, ať již o správním vyhoštění či o zajištění. Pobytová historie žalobce svědčí naopak o tom, že žalobce opakovaně v ČR i jiných zemích porušoval právní předpisy včetně trestné činnosti související s drogami, kdy mu správní vyhoštění bylo uloženo již v roce 2015, a poté byl mj. zařazen do systému SIS II a ENO. Za takového stavu věci nelze dle soudu v žádném případě souhlasit s žalobcem v tom, že by se zajímal o své pobytové záležitosti, neboť svědčí naopak o opakovaném porušování pobytových předpisů z jeho strany, kdy mu byl nadto do 29. 4. 2024 vystaven výjezdni příkaz. Jakkoli žalobce uvedl, že v ČR požádal o povolení k trvalému pobytu, o kterém je přesvědčen, že bude úspěšný, kdy v tomto případě se skutečně pokoušel svůj pobyt řešit, nelze dle soudu rozhodně bez dalšího očekávat, že žádosti žalobce bude vyhověno. Dle informace žalovaného ze dne 15. 5. 2024, která je součástí správního spisu, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dne 6. 5. 2016, dne 15. 5. 2017 s ním bylo zahájeno azylové řízení, které pravomocně skončilo dne 8. 4. 2024.
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal zcela adekvátně na to, že žalobce na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění, kdy si svou situaci zavinil sám vědomým porušováním právních předpisů včetně trestné činnosti, za kterou byl pravomocně nepodmíněně odsouzen ve Švýcarsku a rovněž i v ČR. Dle žalovaného žalobce měl přepokládat, že v souvislosti s páčáním trestné činnosti bude ohroženo jeho pobytové oprávnění a dojde také k odloučení od jeho dětí.
34. Námitku, že měl žalovaný uložit žalobci některé ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud jako důvodnou neposoudil.
35. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince*

zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

36. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
37. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písmenu a) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil povinnosti dle tohoto opatření. Žalovaný uvedl, že žalobce není nikde přihlášen k ubytování, bydlí v bytě v pronajatém pokoji, k ubytování jej nic neváže a může jej kdykoli opustit. Žalovaný také podotkl, že s ohledem, že jde o řízení o zajištění, nemá možnost žalobcem uváděné skutečnosti ověřovat. Žalovaný též uvedl, že žalobce zde nemá žádný majetek a disponuje pouze malou finanční hotovostí, pobývá zde v době, kdy je veden jako nežádoucí osoba, čehož si je vědom.
38. K možnosti dle písm. b) daného ustanovení žalovaný uvedl, že složení finančních prostředků nebylo možné, neboť žalobce sdělil, že nemá dostatek finančních prostředků ani na území ČR není osoba, která by za něj mohla tyto prostředky složit. Do doby zajištění nebyla žádná jistina nabídnuta. Složení finanční jistiny by dle žalovaného dále nebylo účelné, neboť žalobce pobýval na území bez pobytového oprávnění a dle žalovaného nelze v žalobcově případě akceptovat žádnou záruku, neboť žalobce pobývá na území v době, kdy je veden jako nežádoucí.
39. Žalovaný vyloučil rovněž možnost uložení některého ze zvláštních opatření dle písm. c) a d) daného ustanovení. Dle žalovaného zde nejsou záruky, že by žalobce vycestoval.
40. Soud se ztotožňuje s žalovaným, v tom, že strany žalobce zde nejsou dány dostatečné záruky pro uložení zvláštních opatření, neboť je naopak pravděpodobné, že by žalobce tato opatření nedodržel. Soud má shodně s žalovaným za to, že uložení žádného z opatření by nebylo v případě žalobce účelné, ale ani možné, neboť žalobce na území pobýval nelegálně, nesdělil ani adresu svého pobytu, dopouštěl se protiprávní činnosti a nedisponoval dostatečnou výší finančních prostředků.
41. K námitce týkající se toho, že by žalobci mohlo být uloženo některé ze zvláštních opatření předpokládajících, že se žalobce bude nacházet na sdělené adrese, soud uvádí, že žalobce nejen neměl na území hlášen pobyt, ale ani nesdělil žalovanému žádnou adresu svého pobytu, uvedl pouze, že bydlí v bytě v Praze, kde si pronajímá pokoj a kde s ním bydlí další občané Nigérie. Tyto informace nemohou být dostačující pro uložení příslušného zvláštního opatření, neboť žalobce není k tomuto místu zjevně nikterak pevně vázán a nelze vyloučit, že by se poté vyhýbal realizaci správního vyhoštění. Žalobce až v žalobě svou adresu konkretizoval, avšak to nemůže již nic na závěrech žalovaného změnit.
42. Co se týče námitky ohledně nedostatečného odůvodnění nemožnosti aplikace zvláštního opatření ve formě finanční záruky, dává soud za pravdu žalobci v tom, že toto mohlo být konkrétnější, avšak i ve stávající podobě odůvodnění žalovaného ohledně tohoto opatření ob stojí.

43. Zdejší soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2022, č. j. 16 A 33/2022 – 26 uvedl, že: „K tomu soud uvádí, že závěr žalovaného o tom, že žalobkyně je zcela bez finančních prostředků, je v rozporu s obsahem správního spisu. Žalobkyně při výslechu uvedla, že nějaké peníze má, pouze nevěděla kolik. Dle záznamu o seznamu věcí zajištěných u žalobkyně měla bankovky: 118 x 50 EUR a 9 x 100 EUR. V žalobě uvedla, že má s manželem 7 000 EUR. Žalobkyně tedy nebyla bez prostředků, ba naopak měla k dispozici vysokou hotovost, ze které by mohla hradit nejen své výdaje, ale potencionálně složit finanční záruku. Přesto se soud ztotožňuje se neaplikovatelností § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť u tranzitujícího běžence nelze očekávat relevanci mimořádného opatření dle písm. a) jako záruky pro realizaci vyhoštění.
44. Možnost aplikace zvláštního opatření dle písm. b) žalovaný vyloučil, neboť žalobkyně sdělila, že nemá finanční prostředky, na území ČR se ani nenachází žádná osoba, která by mohla za žalobkyni finanční částku složit. Finanční záruka nebyla nabídnuta nebo složena. Soud nezná výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, ale lze presumovat, že nebude přesahovat částku 6 800 EUR (cca 160 000 tis.). U cizince nelze předpokládat, že bude znát znění zákona o pobytu cizinců a bude aktivně nabízet složení finanční záruky. Je povinností žalovaného cizince o možnosti složit finanční záruku poučit, pokud shledá přípustnost takového opatření, a stanovit také výši záruky. Protokol o výslechu žalobkyně je v tomto rozsahu zmatečný. Žalobkyně při výslechu uvedla, že nějaké prostředky má, ale neví kolik, přičemž žalovanému výše hotovosti měla být známa, jestliže u žalobkyně zajistil 6 800 EUR, přesto uvedla, že prostředky na složení kauce nemá. Soud má za to, že žalobkyně byla poučena pouze formálně, nanejvýše citací zákona, jak uvedeno v protokolu, nikoli konkrétní částkou předpokládané výše finanční záruky. Teprve pokud je cizinci sdělena výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, lze jeho tvrzení o nesložení finanční záruky považovat za nesouhlas s poskytnutím finanční záruky. Nelze nesouhlasit s uhrazením finanční záruky, jejíž výše není sdělena. Soud upozorňuje na skutečnost, že v rozhodnutí o prvním zajištění žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně u sebe měla prostředky ve výši přibližně 6 800 EUR.“
45. Ve věci nyní řešené žalovaný uvedl, že s ohledem na to, že jde o nežádoucí osobu, nebyla by žádná výše záruky dostatečná, i kdyby byla nabídnuta ve výši předpokládaných nákladů. Dále poukázal na nedostatečnost finančních prostředků žalobce a na to, že žalobce sdělil, že na území ČR není osoba, která by mohla finanční prostředky za něj složit. Co se týče nedostatku prostředků, žalovaný shledal, že v případě žalobce nelze akceptovat žádnou záruku, toto opatření by podle něj bylo neúčelné.
46. K tomu soud uvádí, že jak již uvedl ve výše citovaném rozsudku, je na žalovaném, aby specifikoval konkrétní částku finanční záruky, což se v nyní řešeném případě nestalo. Žalovaný zároveň shledal, že v případě žalobce nepřipadá možnost užití tohoto opatření vůbec v úvahu z důvodu, že jde o nežádoucí osobu. Dle žalovaného by žádná výše záruky nebyla dostatečná, ani pokud by byla složena ve výši předpokládaných nákladů. Žalovaný tedy potřebnou částku sice nekonkretizoval, ale zcela vyloučil možnost jejího složení. Dále uvedl, že žalobce sdělil, že nedisponuje dostatečnými finančními prostředky pro složení záruky, že tato nebyla nabídnuta a že žalobce také uvedl, že zde není ani osoba, která by mohla prostředky složit za něj. Žalovaný tedy neuvedl, že by žalobce nedisponoval naprosto žádnými prostředky, ale shledal, že by tyto nebyly dostatečné na pokrytí záruky. Je pravdou, že žalobce připustil, že jistými finančními prostředky disponuje nebo by je mohl opatřit, když při podání vysvětlení uvedl, že „kdyby mohl, může si koupit letenku“, avšak s touto úvahou žalovaný nepracoval, když použití záruky vyloučil. Nelze vzhledem k tomuto tvrzení žalobce vyloučit, že by žalobce nějakými prostředky disponoval, jestliže by mohly

postačovat na opatření letenky. Dle soudu měl žalovaný přesto, že použití finanční záruky nakonec zcela vyloučil z důvodu, že je žalobce veden jako nežádoucí osoba, konkretizovat očekávané náklady spojené s realizací správního vyhoštění žalobce a porovnat ji s jeho prostředky. Teprve pak může být možnost jejího použití přezkoumatelně vyloučena. Na tom nemůže nic změnit ani to, pokud žalobce na přímou otázku, zda má prostředky na záruku, uvedl, že je nemá a skutečnost, že by měl peníze na letenku uvedl pouze na jiném místě. Žalovaný musí tvrzení žalobce dát vždy do kontextu jako celku. S námitkou, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností složení záruky ze strany jiných osob, se soud neztotožnil, neboť žalobce takovou možnost při podání vysvětlení sám vyloučil a možnost složení ze strany jiných osob zmínil až v podané žalobě. I když při podání vysvětlení uváděl, že zde má přítelkyni a známé, nijak nespojil tyto osoby s možnou úhradou záruky.

47. Lze shrnout, že žalovaný musí vždy konkretizovat výši finanční záruky bez ohledu na to, jakou výši finančních prostředků dotyčný cizinec disponuje. Má tak učinit i tehdy, když cizinec sdělí, že peníze na složení záruky nemá a z jiné odpovědi nebo jiných zdrojů lze dovodit, že by nějaké prostředky mít mohl, neboť je vždy nezbytné znát tyto údaje přesně. Žalobce své finanční prostředky nespecifikoval, pouze sdělil, že kdyby mohl, mohl by si koupit letenku a dodal, že by neodcestoval do Nigérie, ale do jiného státu. V případě žalobce však soud považuje shodně s žalovaným použití záruky za neúčelné.
48. K námitce nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že tyto skutečnosti jsou primárně předmětem posouzení v rozhodnutí o správním vyhoštění. V rozhodnutí o zajištění má žalovaný pouze omezený časový prostor a není tedy možné se žalobcem uváděnými skutečnostmi podrobně zabývat a ověřovat je. Žalovaný se však musí těmito skutečnostmi alespoň do jisté míry vypořádat i v rozhodnutí o zajištění, aby vyhodnotil možnou zjevnou nepřiměřenost.
49. Žalovaný konkrétně uvedl, že žalobce byl od svých dětí odloučen již v době výkonu trestu, kdy se o děti starala jejich matka, přičemž tento stav zavinil svou vinou. Dále konstatoval, že jeho děti jsou již ve věku, kdy nevyžadují celodenní péči (nar. X a X). Žalobce se s nimi vídá pouze nepravidelně a přispívá na ně částkou 1 000 Kč měsíčně. S dětmi nežije ve společné domácnosti, děti žijí s matkou v X. Žalobce může použít ke kontaktu sociální sítě či jiné obdobné prostředky.
50. Soud uvádí, že žalovaný nepřiměřenost dopadů neshledal a soud se s těmito závěry plně ztotožňuje. Bylo na žalobci, aby si uvědomil možné následky své protiprávní činnosti, kterými mj. může být i odloučení od dětí. Žalovaný adekvátně poukázal na to, že v době, kdy žalobce byl ve vězení, se o děti starala jejich matka. Soud rodinné vazby žalobce na území ČR neshledává nikterak zásadní, neboť žalobce sdělil, že pobývá v bytě s dalšími osobami nigerijské státní příslušnosti a je svobodný a má zde přítelkyni. V žalobě odchýlně sdělil, že zde má mít manželku. Co se týče dětí, pak nepochybně napadeným rozhodnutím k jistému zásahu dojít může, avšak dle soudu zde nejde o nepřiměřenost. Žalobce sdělil, že se s dětmi vídá pouze nepravidelně, přibližně jednou za půl roku a přispívá na ně 1 000 Kč měsíčně. Nelze tak hovořit o nějakém pravidelném styku a pevných vazbách. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že žalobce může být v kontaktu s dětmi přes sociální sítě či jiné prostředky, které umožňují dálkovou komunikaci, kdy děti jsou rovněž již nikoli zcela nízkého věku. Jak soud uvedl v bodě 22 až 24 není zcela jasné, jaký je žalobcův rodinný stav a jaké je pohlaví dětí, nicméně dle soudu bylo podstatné posoudit především možné narušení vztahu k dětem, které však vzhledem k uvedenému nenastane. Zároveň soud nepovažuje

finanční účast žalobce na nákladech dětí nijak zásadní, aby tento aspekt rodičovské péče převážil nad zájmem státu fakticky ukončit neoprávněný pobyt žalobce v ČR.

51. K námitce nepřiměřenosti odůvodnění délky zajištění 90 dnů soud uvádí, že ani tu jako důvodnou neposoudil.
52. K tomu lze poukázat na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č. j. 50 A 5/2015 – 26 ze dne 16. 1. 2015, ve kterém shrnul, že: „*Nejvyšší správní soud soustavně judikuje, že správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést. Dále lze – dle Nejvyššího správního soudu - nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.*“
53. Přestože odůvodnění žalovaného neobsahuje zcela detailní rozpis jednotlivých činěných kroků, soud považuje odůvodnění za dostačující, neboť je z něj zjevné, jak dosud bylo a jak bude v případě žalobce postupováno a z jakého důvodu byla délka zajištění vymezena právě na 90 dnů. Posouzení žalovaného bylo také nutně limitováno časovými možnostmi řízení, je třeba vzít v úvahu podmínky, za nichž žalovaný o zajištění cizince rozhoduje.
54. Žalovaný uvedl, že zajištění v délce 90 dní bylo zvoleno s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že bude třeba opatřit žalobci náhradní cestovní doklad. Tyto záležitosti bude vyřizovat Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) jako příslušný orgán, který vstupuje do kontaktu s příslušným zastupitelským úřadem. Rovněž bylo přihlédnuto k době nutné k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo zajišťuje průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát. Dále ŘSCP komunikuje s domovským státem cizince o jeho zpětvzetí. Doba těchto záležitostí se pohybuje kolem několika kalendářních týdnů. S ohledem na uvedené skutečnosti shledal žalovaný jako přiměřenou délku zajištění 90 dnů.
55. Je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky zajištění 90 dní ze skutečnosti, že bude třeba vyřídit náhradní cestovní doklad, a poté bude moci být přistoupeno k samotné realizaci správního vyhoštění. Žalovaný popsal jednotlivé očekávané kroky, které budou činěny ze strany příslušného orgánu za účelem realizace vycestování žalobce. Z ničeho nevyplývalo, že by vycestování žalobce bylo zcela nemožné v době trvání zajištění realizovat. Byly zohledněny poznatky z praxe žalovaného. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodlením, byla sepsána žádost o zjištění totožnosti. Žalovaný nenalezl ani jiný důvod, který by měl bránit realizaci správního vyhoštění. Soud připouští, že odůvodnění žalovaného mohlo být podrobnější, zejména pokud jde o rozpis časového odhadu délky jednotlivých kroků, kdy je soudu z jeho činnosti známo, že žalovaný obvykle své odůvodnění uvádí o něco detailněji, nicméně i ve stávající verzi odůvodnění žalovaného ohledně délky zajištění ob stojí. Péči o děti zjevně zajišťuje jejich matka bez větší účasti žalobce, z hlediska ochrany zájmu dětí tak vycestováním žalobce nedojde k natolik intenzivnímu zásahu do jejich práv.
56. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Návrh na přiznání odkladného účinku soud zamítl, neboť přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní

řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.

58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 6. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce